

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 8.3.2019
COM(2019) 108 final

2019/0058 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

dotycząca stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej na dorocznej konferencji stron Konwencji o ochronie i zarządzaniu zasobami mintaja w centralnej części Morza Beringa, i uchylająca decyzję 9782/17

UZASADNIENIE

1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji określającej stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii na posiedzeniach dorocznej konferencji stron Konwencji o ochronie i zarządzaniu zasobami mintaja w centralnej części Morza Beringa w latach 2019–2023 w związku z przewidywanym przyjęciem środków ochrony i zarządzania.

2. KONTEKST WNIOSKU

2.1. Konwencja o ochronie i zarządzaniu zasobami mintaja w centralnej części Morza Beringa

Konwencja o ochronie i zarządzaniu zasobami mintaja w centralnej części Morza Beringa („konwencja w sprawie Morza Beringa”) ma na celu, poprzez ustanowienie dorocznej konferencji stron konwencji, zapewnienie długotrwałej ochrony i zrównoważonego wykorzystywania zasobów mintaja w obszarze objętym konwencją. Konwencja weszła w życie dnia 8 grudnia 1995 r.

Rzeczpospolita Polska jest umawiającą się stroną konwencji w sprawie Morza Beringa. Unia nie jest stroną konwencji. Zgodnie z art. 6 ust. 9 Aktu przystąpienia¹ umowami w sprawie połowów, które państwa członkowskie zawarły z państwami niebędącymi członkami UE, ma zarządzać Unia, która wdraża wszelkie decyzje przyjęte na mocy wspomnianych umów.

Decyzją Rady 7277/16 z dnia 11 kwietnia 2016 r. upoważniono Polskę do wynegocjowania, w interesie Unii, zmiany do konwencji w sprawie Morza Beringa, aby Unia mogła stać się umawiającą się stroną. Mandat ten jest obecnie realizowany. Zakłada się, że po zaakceptowaniu Unii jako pełnoprawnej umawiającej się strony Polska zrezygnuje z członkostwa.

2.2. Doroczna konferencja stron

Doroczna konferencja stron jest organem ustanowionym przez konwencję w sprawie Morza Beringa, którego obowiązkiem jest zarządzanie zasobami mintaja i ich ochrona w obszarze objętym konwencją. Przyjmuje on środki ochrony i zarządzania mające na celu zapewnienie długoterminowej ochrony i zrównoważonego użytkowania zasobów rybnych objętych jego kompetencją.

Jako członek dorocznej konferencji stron Polska ma prawo uczestnictwa i prawo głosu. Jako że UE nie jest stroną konwencji, Polska reprezentuje UE na dorocznej konferencji stron. Podczas dorocznej konferencji stron decyzje podejmowane są na ogół w drodze konsensusu.

2.3. Decyzje dorocznej konferencji stron

Doroczna konferencja stron posiada upoważnienie do przyjmowania środków w odniesieniu do połowów objętych jej kompetencją, a środki te są wiążące dla umawiających się stron.

Środki uzgodnione przez umawiające się strony wchodzą w życie niezwłocznie po powiadomieniu o nich umawiających się stron.

¹ Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowacji oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.U. L 236 z 23.9.2003, s. 33).

3. STANOWISKO, JAKIE NALEŻY ZAJĄĆ W IMIENIU UNII

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii na corocznych posiedzeniach regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem (RFMO), ustala się obecnie na dwóch etapach. Decyzja Rady określa podstawowe zasady i kierunki stanowiska Unii w perspektywie wieloletniej; podlega ono następnie dostosowaniu na potrzeby każdego corocznego posiedzenia w drodze nieoficjalnych dokumentów Komisji, które są przedmiotem dyskusji w ramach grupy roboczej Rady.

W przypadku dorocznej konferencji stron podejście to jest wdrożone decyzją Rady 9782/17 z dnia 30 maja 2017 r., która określa stanowisko Unii na forum konwencji w sprawie Morza Beringa na lata 2017–2021. Decyzja zawiera ogólne zasady i kierunki działań, ale uwzględnia również w możliwie największym stopniu specyfikę konwencji w sprawie Morza Beringa. Ponadto na wniosek państw członkowskich decyzja ustanawia standardowy proces doprecyzowania z roku na rok stanowiska Unii.

W decyzji 9782/17 nie przewidziano przeglądu stanowiska Unii na dorocznej konferencji stron przed corocznym posiedzeniem w 2022 r. Ogromna większość decyzji Rady określających stanowiska Unii na forum różnych RFMO, których Unia jest umawiającą się stroną, wymaga jednak modyfikacji przed corocznymi posiedzeniami tych RFMO w 2019 r. W związku z tym, aby zapewnić spójne stanowiska Unii we wszystkich RFMO i zsynchronizować procedury modyfikacji, należy przyspieszyć zmianę stanowiska Unii na dorocznej konferencji stron na lata 2019–2023, a tym samym zastąpić decyzję 9782/17.

W decyzji 9782/17 uwzględniono zasady i kierunki działań nowej wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb) ustanowione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013², jak również cele określone w komunikacie Komisji w sprawie zewnętrznego wymiaru wspólnej polityki rybołówstwa³. Ponadto stanowisko Unii zostało w niej dostosowane do traktatu lizbońskiego.

Obecna modyfikacja uwzględnia, w kontekście skutków rybołówstwa, komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowany „Europejska strategia na rzecz tworzyw sztucznych w gospodarce o obiegu zamkniętym”⁴ oraz wspólny komunikat Komisji i Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa zatytułowany „Międzynarodowe zarządzanie oceanami – program działań na rzecz przyszłości oceanów”⁵ i konkluzje Rady w sprawie tego wspólnego komunikatu⁶.

4. PODSTAWA PRAWNA

4.1. Proceduralna podstawa prawna

4.1.1. Zasady

Art. 218 ust. 9 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewiduje decyzje ustalające „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22).

³ COM(2011) 424 z 13.7.2011.

⁴ COM(2018) 28 final z 16.1.2018.

⁵ JOIN(2016) 49 final z 10.11.2016.

⁶ 7348/1/17 REV 1 z 24.3.2017.

przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy”.

Pojęcie „aktów mających skutki prawne” obejmuje akty mające skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego regulujących dany organ oraz instrumenty, które nie mają mocy wiążącej na mocy prawa międzynarodowego, ale „mogą w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii”⁷.

4.1.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Doroczna konferencja stron jest organem utworzonym na mocy porozumienia, a mianowicie konwencji w sprawie Morza Beringa.

Akty, które doroczna konferencja stron ma przyjąć, to akty mające skutki prawne. Akty te będą wiążące na mocy prawa międzynarodowego zgodnie z konwencją w sprawie Morza Beringa i mogą w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów unijnych, w tym na:

- rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania⁸;
- rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa⁹; oraz
- rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2403 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie zrównoważonego zarządzania zewnętrznymi flotami rybackimi¹⁰.

Planowane akty nie uzupełniają ani nie zmieniają ram instytucjonalnych konwencji w sprawie Morza Beringa.

W związku tym proceduralną podstawą prawną proponowanej decyzji jest art. 218 ust. 9 TFUE.

4.2. Materialna podstawa prawna

4.2.1. Zasady

Materialna podstawa prawna decyzji na podstawie art. 218 ust. 9 TFUE zależy przede wszystkim od celu i treści planowanego aktu, w którego kwestii ma zostać zajęte stanowisko w imieniu Unii. Jeżeli akt ten ma dwójaki cel lub dwa elementy składowe, a jeden z tych celów lub elementów da się określić jako główny, zaś drugi ma jedynie charakter pomocniczy, decyzja przyjęta na mocy art. 218 ust. 9 TFUE musi mieć jedną materialną podstawę prawną, tj. tę podstawę, której wymaga główny lub dominujący cel lub element składowy.

4.2.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Główny cel i treść planowanego aktu prawnego odnoszą się do rybołówstwa. Rozporządzenie (UE) nr 1380/2013 stanowi podstawę prawną określającą zasady, które mają znaleźć odzwierciedlenie w tym stanowisku.

Materialną podstawą prawną proponowanej decyzji jest zatem art. 43 ust. 2 TFUE. Niniejsza decyzja ma zastąpić decyzję 9782/17.

⁷ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 października 2014 r. w sprawie C-399/12 *Niemcy przeciwko Radzie*, ECLI:EU:C:2014:2258, pkt 61–64.

⁸ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1.

⁹ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1.

¹⁰ Dz.U. L 347 z 28.12.2017, s. 81.

4.3. Podsumowanie

Podstawą prawną proponowanej decyzji powinien być art. 43 ust. 2 TFUE w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

Wniosek

DECYZJA RADY

dotycząca stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej na dorocznej konferencji stron Konwencji o ochronie i zarządzaniu zasobami mintaja w centralnej części Morza Beringa, i uchylająca decyzję 9782/17

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2 w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rzeczpospolita Polska jest umawiającą się stroną Konwencji o ochronie i zarządzaniu zasobami mintaja w centralnej części Morza Beringa („konwencja w sprawie Morza Beringa”). Unia nie jest stroną konwencji. Zgodnie z art. 6 ust. 9 Aktu przystąpienia¹¹ umowami w sprawie połowów zawartymi przez państwa członkowskie z państwami trzecimi zarządza Unia, która powinna wdrażać wszelkie decyzje przyjęte na mocy konwencji w sprawie Morza Beringa.
- (2) Decyzją Rady 7277/16 z dnia 11 kwietnia 2016 r. upoważniono Rzeczpospolitą Polską do wynegocjowania, w interesie Unii, zmiany do konwencji w sprawie Morza Beringa, aby Unia mogła stać się umawiającą się stroną tej konwencji. Mandat ten jest obecnie realizowany. Zakłada się, że po zaakceptowaniu Unii jako pełnoprawnej umawiającej się strony konwencji w sprawie Morza Beringa Rzeczpospolita Polska zrezygnuje z członkostwa w konwencji.
- (3) Doroczna konferencja stron konwencji w sprawie Morza Beringa (doroczna konferencja stron) jest odpowiedzialna za zarządzanie zasobami mintaja i ich ochronę w obszarze objętym konwencją. Takie środki ochrony i zarządzania mogą stać się wiążące dla Unii.
- (4) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013¹² stanowi, że Unia musi zapewnić, by działalność w zakresie połowów i akwakultury była zrównoważona środowiskowo w perspektywie długoterminowej oraz zarządzana w sposób spójny z celami w zakresie osiągania korzyści ekonomicznych, społecznych i w dziedzinie zatrudnienia oraz przyczyniania się do dostępności dostaw żywności. Rozporządzenie stanowi również, że Unia ma stosować podejście ostrożnościowe do zarządzania rybołówstwem i dążyć do zapewnienia, by eksploatacja żywych zasobów

¹¹ Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowacji oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej, Dz.U. L 236 z 23.9.2003, s. 33.

¹² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22).

morza umożliwiała odbudowę populacji poławianych gatunków i utrzymywanie ich powyżej poziomów pozwalających uzyskać maksymalny podtrzymywalny połów. Rozporządzenie stanowi także, że Unia ma stosować środki zarządzania i ochrony oparte na najlepszych dostępnych opiniach naukowych, wspierać rozwój doradztwa naukowego i wiedzy, stopniowo eliminować odrzuty, propagować metody połowów, które przyczyniają się do bardziej selektywnych połowów, oraz eliminować i ograniczać w miarę możliwości przypadkowe połowy, dążyć do prowadzenia połowów o niskim stopniu oddziaływania na ekosystem morski i zasoby rybne. Ponadto rozporządzenie (UE) nr 1380/2013 wyraźnie stanowi, że te cele i zasady mają być stosowane przez Unię w ramach zewnętrznych stosunków w zakresie rybołówstwa.

- (5) Zgodnie ze wspólnym komunikatem Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Komisji Europejskiej, zatytułowanym „Międzynarodowe zarządzanie oceanami – program działań na rzecz przyszłości oceanów”¹³ oraz konkluzjami Rady na temat tego wspólnego komunikatu¹⁴ propagowanie środków na rzecz wsparcia i zwiększenia skuteczności regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem (RFMO) i, w stosownych przypadkach, środków usprawniających zarządzanie nimi jest kluczowe dla działań Unii na tych forach.
- (6) Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowany „Europejska strategia na rzecz tworzyw sztucznych w gospodarce o obiegu zamkniętym”¹⁵ odnosi się do konkretnych środków mających na celu ograniczenie zanieczyszczenia mórz tworzywami sztucznymi, jak również gubienia lub porzucania narzędzi połowowych na morzu.
- (7) Należy ustalić stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii na dorocznej konferencji stron na lata 2019–2023, ponieważ środki ochrony i egzekwowania przyjęte przez doroczną konferencję stron będą wiążące dla Unii i mogą w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść prawa Unii, a mianowicie na rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008¹⁶; rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009¹⁷; i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2403¹⁸.

¹³ JOIN(2016) 49 final z 10.11.2016.

¹⁴ 7348/1/17 REV 1 z 24.3.2017.

¹⁵ COM(2018) 28 final z 16.1.2018.

¹⁶ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1936/2001 i (WE) nr 601/2004 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 1093/94 i (WE) nr 1447/1999 (Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1).

¹⁷ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające unijny system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1).

¹⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2403 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie zrównoważonego zarządzania zewnętrznymi flotami rybackimi oraz uchylenia rozporządzenia Rady (WE) nr 1006/2008 (Dz.U. L 347 z 28.12.2017, s. 81).

- (8) W decyzji Rady 9782/17¹⁹ nie przewidziano przeglądu stanowiska Unii na forum dorocznej konferencji stron przed corocznym posiedzeniem w 2022 r. Ogromna większość decyzji Rady określających stanowisko Unii na forum różnych RFMO, których Unia jest umawiającą się stroną, wymaga jednak modyfikacji przed corocznymi posiedzeniami tych RFMO w 2019 r. W związku z tym, aby zapewnić bardziej spójne stanowiska Unii we wszystkich RFMO oraz usprawnić proces modyfikacji, należy przyspieszyć przegląd decyzji Rady 9782/17 i uchylić ją, zastępując nową decyzją na lata 2019–2023.
- (9) W związku ze zmianami zachodzącymi w zasobach rybnych w obszarze konwencji w sprawie Morza Beringa oraz związaną z tym koniecznością ustalenia stanowiska unijnego, które uwzględniłoby te zmiany, w tym nowe informacje naukowe i inne istotne informacje przedstawione przed posiedzeniami dorocznej konferencji stron lub w ich trakcie, należy ustanowić procedury, zgodnie z zasadą lojalnej współpracy między instytucjami Unii zawartą w art. 13 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), w celu corocznego doprecyzowania stanowiska Unii na lata 2019–2023.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii na posiedzeniach dorocznej konferencji stron konwencji w sprawie Morza Beringa, jest określone w załączniku I.

Artykuł 2

Coroczne doprecyzowanie stanowiska Unii, jakie należy zająć na posiedzeniach dorocznej konferencji stron konwencji w sprawie Morza Beringa, odbywa się zgodnie z załącznikiem II.

Artykuł 3

Stanowisko Unii określone w załączniku I podlega ocenie i w stosownych przypadkach modyfikacji dokonywanej przez Radę na wniosek Komisji, najpóźniej do dnia dorocznej konferencji stron konwencji w sprawie Morza Beringa w 2024 r.

Artykuł 4

Decyzja 9782/17 z dnia 30 maja 2017 r. traci moc.

Artykuł 5

1. Niniejsza decyzja skierowana jest do Rzeczypospolitej Polskiej.
2. W przypadku przystąpienia Unii do konwencji w sprawie Morza Beringa niniejsza decyzja będzie skierowana do Komisji, która będzie reprezentować Unię na posiedzeniach dorocznej konferencji stron konwencji w sprawie Morza Beringa.

¹⁹ Decyzja Rady z dnia 30 maja 2017 r. określająca stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej na dorocznej konferencji stron Konwencji o ochronie i zarządzaniu zasobami mintaja w centralnej części Morza Beringa oraz uchylająca decyzję Rady z dnia 10 lipca 2012 r. określającą stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Konwencji o ochronie i zarządzaniu zasobami mintaja w centralnej części Morza Beringa.

3. Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*